



Kleine Vertelsels voor de Kleinsten.

Margootje's Kerstvacantie.

Margootje's Kerstvacantie had zoo héél prettig kunnen zijn, en was toch zoo héél droevig. En het kwam door haar eigen schuld, dat was nog het droevigst van alles. Wat er dan wel gebeurd was? Nu, dat zal ik jullie eens vertellen.

Margootje, die negen jaar oud was, logeerde met haar klein vijfjarig broertje Bob, bij oom Kees en tante Lien. Moeder vond het niets gezellig om haar kindertjes met Kerstmis en Oud- en Nieuwjaar niet bij zich te hebben. Het was ook nog nooit gebeurd. Maar vader was pas erg ziek geweest en omdat het nu nog heel rustig in huis moest zijn, had tante Lien, die zelf geen kinderen had, Margootje en Bob, te logeeren gevraagd. Oom Kees en tante Lien woonden buiten, een half uurtje loopen van een kleine stad. Margootje en Bob waren nog nooit in den winter buiten geweest, en ze hoopten vurig, dat het zou sneeuwen. Dan zouden ze heerlijk kunnen sleeën en sneeuwballen gooien had tante Lien gezegd. En in het bosch achter tante's huis mochten ze zelf een kleinen denneboom uitzoeken, waar oom en tante dan een Kerstboom van maken zouden. Oom Kees was Margootje en Bob uit Amsterdam, waar ze met hun ouders op een bovenhuis woonden, komen afhalen. Het was toen nog een week vóór Kerstmis geweest en de vakantie

op de groote school, waar Margootje ging, was nog niet begonnen en op Bob's fröbelschool ook niet, maar omdat oom Kees nu juist in de stad was en hen zoo goed kon meenemen, mochten ze een paar dagen verzuimen. Nu, daar hadden ze niets tegen, dat begrijpen jullie. Maar op het oogenblik, dat ze van vader en moeder afscheid moesten nemen, hadden ze het toch wel een klein beetje te kwaad gehad. Ze waren dan ook nog nooit alleen uit logeeren geweest! Margootje had aan vader en moeder moeten beloven, dat ze heel dikwijls zou schrijven, want dat kon ze al best. Maar ze had nog meer aan vader en moeder moeten beloven en wel, dat ze gehoorzaam zijn en goed op kleinen Bob passen zou. Want kleine Bob was niet heel sterk, en Margootje vergat dat heel dikwijls, en als moeder er niet op lette, maakte zij den kleinen jongen, door hem te hard te laten loopen of te wild met hem te spelen, soms veel te moe. Ze dacht er nooit aan, dat het ventje bijna vier jaar jonger was dan zij, en dus nog niet alles kon doen, wat zij deed.

En nu waren zij al vier dagen bij oom en tante. Margootje had al twee maal naar huis geschreven, eerst heel deftig een briefkaart, dat Bob en zij met oom Kees goed waren aangekomen en toen een brief, dien ik maar eens voor jullie zal overschrijven, dan kun je

zelf lezen, hoe prettig Margootje en Bob het bij oom en tante vonden.

„Lieve vader en moeder. Hoe gaat met u? Wij vinden het hier heel prettig. Over drie dagen is het Kerstmis en morgen brengt de tuinman den Kerstboom; wij hebben hem zelf in het bosch uitgekozen. Overmorgen sieren oom en tante hem op. Het is jammer, dat wij geen presentje voor hen hebben om er onder te leggen, want dat zou zoo aardig zijn, maar je kunt hier niets koopen. De tuinman denkt, dat het morgen gaat sneeuwen, wij hopen het erg. Ik zal goed op Bob passen, dat hij niet te lang sneeuwballen gooit. Bob is snoezig en stuurt u duizend kussen. Tante heeft nog een massa speelgoed van toen zij klein was, en daar mogen wij mee spelen. Gisteren mochten Bob en ik thee schenken en oom en tante waren een Mijnheer en Mevrouw, die bij ons op visite kwamen. Het was echt leuk. Nu weet ik niets meer. Dag vader, dag moeder, een kus van uw liefhebbend dochttertje Margootje.”

Den dag nadat Margootje dezen brief had geschreven, moest oom Kees van huis en hij kon niet voor drie uur terug zijn en tot overmaat van ramp, had tante Lien zóó'n hoofdpijn, dat zij niet met de kinderen kon spelen. Na de koffie zeide ze tegen Margootje: „Ik ga boven een uurtje rusten, dan ben ik straks weer beter, hoop ik. Ga eerst maar een poosje met Bob in den tuin en dan mogen jullie met de bouwdoos gaan spelen.”

Toen Margootje en Bob in den tuin kwamen, stond Jacob, het zoontje van den tuinman, juist klaar om het achterhek uit te stappen. Hij had zijn Zondagsche kleeren aan en een pakje onder zijn arm. „Waar ga jij heen, Jacob?” vroeg Margootje. „Naar de stad.” „Is dat ver?” „Neen, door de hei maar

twintig minuten!” Daar kreeg Margootje een inval! Ze zou met Jacob mee naar de stad gaan, en een presentje voor oom en tante gaan koopen. „Wacht even, Jacob, we gaan met je mee, ik heb een boodschap in de stad. Ik zal even mijn beurs halen en mijn bontje en mijn mof en onze slobkousen en dan zijn wij klaar.” „Maar ik kan niet met jullie teruggaan, hoor,” zeide Jacob, „want ik blijf in de stad slapen bij mijn grootmoeder.” „O, dat is niets, ik zal goed op den weg letten, dan weet ik hem straks wel alleen terug.” Margootje haalde gauw uit huis wat ze noodig had, en terwijl ze Bob zijn slobkousjes aantrok, vroeg Jacob nog: „Mag je wel van je tante, en is 't niet te ver voor hem?” „Tante slaapt en Bob kan best een uurtje loopen, is 't niet Bob?” waarop de kleine jongen natuurlijk toestemmend antwoordde. „Nu, je moet het zelf weten,” zeide Jacob, „vooruit dan maar.” Even aarzelde Margootje, het was net alsof ze moeders stem hoorde zeggen: „zul je altijd precies doen, wat oom en tante zeggen, Margootje, en zorg vooral goed voor ons lief klein Bobje als een beste, oudere zus.” Maar zij paaide haar geweten met: „Moeder zou het toch ook erg aardig vinden, als wij een verrassing voor oom en tante bij den Kerstboom hadden, en over een uurtje zijn wij weerom.”

Toen de drie kinderen de stad hadden bereikt, zeide Jacob: „Nu, ik ga hier linksaf en jullie moet maar rechtuit loopen, dan kom je van zelf in een straat met winkels.” Margootje vond het half griezelig en half voornaam om zoo alleen door een vreemde stad te loopen. Maar haar gedachten waren weldra in beslag genomen door de moeilijkheid, wat ze nu eigenlijk voor oom en tante koopen zou. Ze keek dan voor dit raam en dan voor dat en

kleine Bob drentelde geduldig mee. Eindelijk zag Margootje in een boekwinkel beelderige opschrijfboekjes voor de ramen liggen, de prijs stond er gelukkig op en ze waren niet te duur. Ze stapte dus moedig den winkel binnen en kocht voor oom een rood en voor tante een blauw boekje. Het pakje paste juist in den zak van haar jurk, dat was erg gemakkelijk. „Nu moesten we nog een tak hulst voor tante koopen,” zeide Margootje tegen Bob, „in dien bloemenwinkel hangen zulke mooie, zie je wel.” Nu zoo gezegd zoo gedaan. „En nu gaan we gauw naar huis,” zeide Margootje. „Maar toen zij eenmaal buiten de stad waren en op de koude, open hei, zagen zij, dat de lucht vol donkere, laaghangende wolken was. Ongemerkt was het laat geworden in de stad, de korte winterdag liep ten einde en het begon te schemeren. Het duurde ook niet lang of het ging sneeuwen en een koude, gure wind blies desneeuwvlokken in hun gezicht.

„O, ik kan niet meer,” snikte kleine Bob na een poosje en hij liet zich op den grond vallen en wilde niet meer opstaan. „Ik ben zóó bang, en mijn beentjes en mijn rug doen zóó'n pijn. Ik wil gedragen worden.”

Margootje barstte ook bijna in tranen uit. O, wat had zij nu een spijt dat zij zoo tegen beter weten in had gehandeld! En thuis wist niemand waar zij waren! O, waarom had zij toch maar niet even gevraagd, of zij met Jacob mee mochten gaan, en haar geweten antwoordde: „omdat je best wist, dat tante nooit zou hebben toegestaan om zoover met Bob van huis te gaan.”

„Bobje” riep ze, wanhopig van angst,

„je moet opstaan en je best doen om te loopen, we kunnen hier niet blijven, 't gaat zoo vreeselijk waaien en sneeuwen,” maar de kleine jongen schudde zijn krullebol en sloot zijn oogen.

„Bobje is te moe,” zeide hij en scheen waarlijk in te sluimeren, terwijl hij



zich tegen Margootje aanvljide, die naast hem was neergeknield.

Arme Margootje! Zij deed haar best om niet te schreien en te bedenken, wat ze toch doen moest. Bob dragen kon ze niet en de sneeuw viel nu ook zoo dicht dat ze het pad niet meer zag. Ze was vreeselijk bang, zoo alleen op de groote eenzame heide.

Plotseling vielen haar eenige woorden

te binnen, die zij op de Zondagsschool geleerd had. „Vreest niet, want Ik ben met u,” en met die herinnering kwam een gevoel van veiligheid over het kind. Zij waren niet alleen, want achter die stormachtige wolken waakte Gods oog over hen, en Hij zou stellig haar gebed verhooren voor kleinen Bob, moeders ventje.

En voor de eerste maal in haar jonge leven, leerde Margootje om vertrouwend te gaan tot den Machtigen Helper van allen, die in nood of droefheid zijn. Zij drukte kleinen Bob zoo dicht mogelijk tegen zich aan en sloeg haar mantel om hem heen en nadat zij eerst om vergeving had gevraagd voor haar ongehoorzaamheid, smeekte zij den lieven Heer om Bob en haar weer veilig bij tante thuis te brengen. En het antwoord kwam. Bello, ooms groote hond, kwam aangehold over de heide, en geleid door zijn scherpen reuk had hij de kinderen weldra gevonden. Met een luid geblaf rende hij terug, en leidde zijn meester naar hen toe.

O, wat was oom blij, dat hij de kinderen kon terugbrengen bij tante Lien, die thuis in de grootste ongerustheid wachtte.

Margootje en Bob werden dadelijk uitgekleet en in bed gestopt. Tante knorde maar niet op Margootje, zij begreep, dat de uitgestane angst al straf genoeg was geweest. Maar de angst, dien het kleine meisje had uitgestaan, was niets, vergeleken bij den angst die nog volgen zou. Want terwijl Margootje den volgenden morgen weer heelemaal uitgerust wakker werd, klaagde Bob, dat hij overal pijn had en hij wilde niet opstaan. Tante legde den thermometer aan en 't bleek dat Bob koorts had. In den loop van den dag werd Bob zooveel erger, dat oom den dokter liet komen, die dadelijk zeide, dat de kleine jongen héél ziek was. O, wat waren

dat treurige Kerstdagen, die nu volgden. Als Margootje er later aan terugdacht, begreep zij niet, hoe zij die dagen was doorgekomen. Van een Kerstboom of iets prettigs was natuurlijk geen sprake. Tante zat voortdurend bij Bob's bedje en oom was ook bijna altijd in de ziekenkamer. Den dag na Kerstmis vond de dokter Bob zóó erg, dat er om moeder getelegrafeerd werd. Nooit zou Margootje den droevigen verwijtenden blik van moeder vergeten, toen deze hoorde wat de oorzaak van Bob's ziekte was. Gelukkig kwam er in zijn toestand, den dag na moeders komst, een keer ten goede; het was alsof het bijzijn van zijn moedertje den kleinen jongen al goed deed. Maar heel lang blijven kon moeder niet, omdat vader, die van den dokter niet had mogen meekomen, alleen was. Tante Lien had het nu echter met de verdere verzorging van Bob te druk om ook nog Margootje te kunnen bezighouden, en dus werd besloten, dat moeder haar kleine meisje weer mee naar huis zou nemen. En zoo eindigde de vacantie, die zoo heerlijk was begonnen, op zoo'n treurige manier. Maar toch, hoeveel erger had het kunnen zijn! Als Bob eens niet beter was geworden! Hoe vreeselijk zou dat voor Margootje zijn geweest en zij was den Heer dankbaar, dat Hij hun lieven Bob voor hen had gespaard en zij bad Hem haar te willen helpen om in 't vervolg een gehoorzaam kind te zijn.



OM TE ONTHOUDEN.

Het grootste geluk bestaat zonder twijfel hierin, dat men leeft voor degenen met wie men leeft.

* * *

Wantrouw hem, die u altijd gelijk geeft.